

Inserati se sprejemajo in velja
tristopna vrsta:

8 kr., če se tiska 1krat,
12 " " " " 2 "
15 " " " " 5 "

Pri večkratnem tiskanju se
cena primerno zmanjša.

Rokopisi

ne se vračajo, nefrankovana
pisma se ne sprejemajo.

Naročnino prejema opravništvu
(administracija) in ekspedicija na
Starem trgu h. št. 16.

SLOVENEK.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejemati velja:

Za celo leto . . . 10 gl. — kr.
za pol leta . . . 5 " — "
za četrt leta . . . 2 " — "

V administraciji velja:

Za celo leto . . . 8 gl. 40 kr.
za pol leta . . . 4 " 20 "
za četrt leta . . . 2 " 10 "

V Ljubljani na dom pošiljan
velja 60 kr. več na leto.

Vredništvo je v Li-govih uli-
cah šte. 7.

Izhaja po trikrat na teden in
sicer v torek, četrtek in soboto.

Pij IX. so umrli!

V četrtek se je v ljubljanski stolnici in po vseh škofovih farah na Kranjskem obhajala obletnica enega najslavnejših škofov ljubljanskih preblagega in velikodušnega škofa Antonija Alojzija Wolfa, ki so se 7. februarja l. 1859 preselili v večnost. Ravno ta dan 7. popoldne ob treh poklical je večni sodnik k sebi enega najslavnejših višjih glavarjev cerkve Kristusove, našega preljubljenega sv. očeta, papeža Pija IX., ki so skozi 32 let, večidel silno viharnih in nevarnih, polni svete vere in sv. Duba vodili njeno krmilo in se za sebi izročeno čedo tako neprestrašeno borili, da so jih morali častiti in občudovati celo najhujši nasprotniki in da jih je neki sloveč Anglež imenoval največega moža sedanjega veka.

Za sv. Petrom, čigar leta bi bili ravno letos dopolnili, so najdalje vladali sv. cerkev; pa med tem dolgim pastirovanjem vžili so toliko britkosti in težav, da so se tudi nad njimi vresničevale besede, ki jih je Gospod nekaj govoril o sv. Pavlu: Pokazati mu hočem, koliko da mu je treba zaradi mojega imena trpeti. Vendar pa v tem trpljenju niso nikdar omahovali, ampak so bili vsem vernim najlepši zgled ne samo žive vere in ljubezni, pohlevnosti in pobožnosti, ampak tudi vesele zadovoljnosti in neomahljivega zaupanja na Boga.

Smrt Pijeva je zaradi tega jako britka in velika zguba za katoliški svet, vendar pa ne smemo zabiti, da s papežem cerkev katoliška ne umrje, ampak da Bog sam nad njo čuje in ji bode obudil novega Pastirja, ki jo bode enako previdno in stanovito kakor Pij IX. branil pred vsemi sovražnimi napadi. Za sv. cerkev se tedaj ni bati, dasi se marsikomu njena zmaga zdi zopet za nekoliko časa odvrnjena, ker je Bog njenega modrega in neprestrašenega vodja k sebi poklical, kateri bi ji bil ravno v zadnjih bojih še zelo potreben. Toda tudi Mojzes je umrl, ravno ko so imeli Izraelci dospeti v obljubljeno deželo in bi ga bili pri poslednjih bojih s sovražnimi narodi najbolj potrebovali. Pa Bog jim je dal drugega modrega vodnika in smrt Mojzesova jih ni zadrževala, da bi ne bili dospeli do svojega cilja in konca, ampak je bila tako rekoč porok lepšega časa, zmage in miru, ki je precej po Mojzesovi smrti za Izraelce napačil.

Tudi Pij IX. tukaj niso doživeli zmage sv. cerkve, po kateri so tolikanj hrepeneli kakor Mojzes po obljubljeni deželi, a njihova duša jo v Bogu že gleda in njihova zveličana smrt nas vtrjuje v prepričanju, da bode tudi Jezusovi že skoraj napačil dan sprave in miru. Zato zaradi smrti Pija Velikega ne žalujemo, ampak raje bi po zgledu nekega prijatelja in častitelja našega blagega škofa Slomška, ki je zvedivši njih smrt molil „Te Deum“, tudi pri smrti Pijevi zapeli zahvalno pesem!

Pij IX. so bili rojeni 13. maja l. 1792 v Sinigali na Laškem in so se prej imenovali grof Janez Marija Mastai-Ferretti; 10. aprila 1819 so bili za mašnika posvečeni; 21. maja 1827 za škofa, 17. junija 1846 pa za papeža izvoljeni. L. 1854 so proglasili versko resnico o brezmadežnem spočetju Device Marije, l. 1868 so sklicali vesoljni cerkveni zbor vatikanski; l. 1869 so obhajali svojo zlato mašo, l. 1871 petindvajsetletnico svojega papeštva, l. 1877 pa pedesetletnico svojega škofovanja. Na Svečnico so imeli še nek kratek ogovor, vendar so zadnje dni bolehal; 6. t. m. jim je bilo toliko odleglo, da so po sobi nekoliko šli; po noči pa jim je bilo zopet tako hudo, da jih je kardinal Panebiancho prevlekel s sv. zakramenti. Zjutraj 7. t. m. so bili že jako slabi, ob 1^{1/2} uri popoldne so začeli umirati in okoli treh so izdihali svojo blago dušo. Kardinali so se 7. t. m. zjutraj zbrali v vatikani in povabili so se telegrafično tudi vnani kardinali, da naj pridejo v Rim k konklavi, ki se bode nemudoma sošlo, da izvoli novega papeža.

Špielfeldski grof pa Črni Jaka.

(Po narodni pripovedki zapisal J. Gombarov.)

(Dalje.)

Dva dni pozneje je bila v Špielfeldski grajščini zanimiva pravda. Cirkniški župan je tožil tri sosede, ki so ga že poprej večkrat zmerjali, da v lesu premalo pazi ter se njim po njegovi krivdi toliko lesa pokrade. Te tri je tožil, da so mu tolige drv pripeljali za priznanje njegove skrbi za občino, češ, drva so nasekane in razklana od jako imenitne in plemenite roke. Sinoči, ko žena s temi drvami zakuri in župan veselo s svojo družino za pečjo sedi, razleti se peč s strašnim hrupom in sreča je, da celo kočice ni razneslo. Prosi torej, da gosposka zatožene sosede presodi ter kaznuje, ker to škodo so mu naredili ali s smodnikom ali s pomočjo hudičev.

Grof bi lahko smeja počil, ko je opazoval smešno obnašanje in še bolj smešno zagovarjanje zatožencev. Da je dečke po imenu spoznal, ki so ga drvariti učili, bilo mu je jako všeč. Pri celem preiskovanju o grofu ni nobeden besedice zinel, ampak vso krivdo so

zavračali na nekega siromaka, ki je bil že večkrat v lesu zasačen, ko je suholad pobiral. Razven majhnega svarila se jim tudi ni nič zgodilo.

Ali pri tej priložnosti je grof spoznal, da je eden izmed zatožencev silno lahko- in praznoveren. Sosedi so ga sploh imenovali — okorni Miha. Tega ubogega Miha je zadela nova vragolija grofova, ktero si je o priliki te pravde iztuhtal.

Čez nekaj tednov je bil v Špielfeldu somenj. Okoli cerkvice so imeli krčmarji postavljene šotore, pod katerimi so bili ljudje po poldne že prav židane volje; tudi okorni Miha je bil med njimi in je po svoji navadi tako dolgo srabljivec nagibal, da ni mogel več po koncu stati. Da ne bi pri mizi napote delal, odnesel ga je krčmar na trato. To je bil zgodni trenutek za grofa, ki je tudi z Jakom pod šotore prišel in videl, kakšen da je Miha. Na njegovo povelje pride nekaj hlapcev, ki pijanega Miha naložijo in v grad v najlepšo sobano odnesejo. Okna so bila že dobro zadelana, soba krasno razsvetljena in s svetlicami okinčana, z zlatimi preprogami in pajčolanom povešena. Miha so

omili in obrili, v svilnato haljo oblekli in v mehko posteljo položili; njegovo obleko so pa shranili. Postrezniki kot krilatec oblečeni so za svilnatimi preprogami čakali, kedaj da se prebudi; ko je že sonce visoko bilo, začne se v postelji obračati in mrmrati: „Sinoči sem enkrat pravo vino pil; to je bilo vredno denarja!“ Potem vstane in zakliče: „Neža, kde pa so mlatici, da jih še ne slišim mlatiti.“ Na to si začne oči brisati in ribati mrmraje: In odeja — to je iz samega žameta. Oho! glej! glej! mesto pajčevine sama svilnata zagrinjala in mesto hodne srajce tako tenka halja! Ali sem zdaj še pijan? Ali nisem jaz — Miha? Pač, anti svoje hrapave roke še poznam. Hej! fanti: „Joža! Janče! kde je ta stara?“ — Med tem skoči iz postelje in se ves začuden ozira, ker od vseh strani se vidi v velikih zrcalih v svilnati dolgi halji, brez brule, kuštrave lasne počesane in z dišečim ohjem namazane. Zdaj tudi priplahotajo služabni duhovi, ki se mu sklanjajo in ga poprašujejo, kaj da zapoveda. „Kaj bi zapovedal,“ pravi, „le vedel bi rad, sem li jaz „okorni Miha“ s Špielfelda in kako sem prišel v to zacoprano grajščino?“

Z bojišča.

Angleški listi poročajo, da Rusi marširajo v Carigrad. Če je to res, kar pa še dvomimo. potem je dvojno mogoče: ali je med mirovnimi pogoji tudi ta, da Rusi začasno zasedejo Carigrad, ali pa so zmešnjave v Carigradu tako velike, da se sultanu varnejše zdi izročiti se varstvu Rusov kakor pa lastnih svojih podložnikov.

Konferenciji, ki ima vrediti razmere med Rusijo in Turčijo, so pritrdile dosedaj angleška, francoska in italijanska vlada. Tudi Rusija je zadovoljna z njo, samo neki želi, da naj se ne snide na Dunaju ampak v Lausanneu v Švici. Nemčija pa se nekako obotavlja in „Nat. Ztg.“ piše, da se ji kongres le tedaj zdi primeren, če se Anglija in Avstrija strinjate s tem, da naj se Turčija razdeli. Grof Andrassy hoče k obravnavam povabiti tudi Turčijo; Srbija, Rumunija in Črnagora pa se tudi žele posvetovanja vdeležiti, dasi bi ne imele pravice glasovati.

Grška vojna ima povelje zasesti Tesalijo, toda boj pričeti le tam, kjer bi se ji Turki ustavljali. Ker je brodovje turško dobilo, povelje, da naj odide proti Grški, nastal je med Grki velik strah in obrnili so se do vnanjih držav, zlasti do Angležev, da bi jih rešili iz zadreg. Pa grof Derby je neki deputaciji rekel, da obžaluje napad turških dežel po vojni grški, dasi mu je znano, da se je vlada v tej zadevi le vdala želji naroda. Tudi ni hotel obljubiti posredovanja vlade angleške pri Turčiji, da bi brodovje grških mest ne bombardiralo, in Anglija bi se le vtaknila tedaj, če bi se vojska vršila po nečloveško. Sicer je pa rekel, da je Anglija Grškemu narodu prijazna, in se hoče na konferenciji potegniti za to, da Slovani ne dobe nadvlade nad Grki. — Glede dela Besarabije, kterege Rusi zahtevajo od Rumuncev, je vlada Rumunska odgovorila, da bo de to reč rešila konferencija. Rusi ji ponujajo za odškodnino Dobrudža do Küstendža in iztok Donave. Tudi bi Rumunija od Rusije dobila 30 do 50 milj. frankov vojne odškodnine. Eni pravijo, da je ministerstvo predloge ruske sprejelo, eni pa, da je knezu izročilo svojo odpoved, in da je v Bukareštu velika razdraženost.

Razun podonavskih trdnjav Turčija Rusiji izroči tudi vojne ladije na Donavi, t. j. 8 monitorjev in 12 parnikov.

Politično vreme.

Vedno še nemamo nič posebnega upanja do mirnega razvitka vzhodnih zmešnjav. V Turčiji se je začelo sicer nekoliko jasneti, ker je sklenjeno premirje, pa treskati je zdaj začelo na grški meji. Nad Dunajem pa in nad Londonom se zbirajo oblaki zmirom temnejši, in iz Londona se sliši že votlo gromenje iz daljave v podobi vojnih groženj proti Rusiji v angleškem parlamentu. Mnenja so zdaj različna, in za danes še nihče ne ve, nič gotovega. Eni trdijo, da ne bo nič, da si Anglež ne bo upal sam zoper Rusa, Avstrija pa da je še vedno v trocarski zvezi. Eni zopet mislijo, da ste Avstrija in Anglija sicer prijateljici, ter da boste na kongresu skupno ravnale, da se pa v boj ne boste spuščale. Še eni pa hočejo biti prepričani, da je vojska med Rusijo in Avstrijo pa Anglijo že gotova reč. Kedar je vreme oblačno, kedar se zbirajo na poletnem nebu črne megle, ne vé nihče, kaj bo iz njih: včasih se same zopet razgube; včasih jih odnese kak krepek veter; včasih se vlije samo dobrodejna ploha; včasih silno treska in grmi; včasih pa celo celi okraj toča pobije. Kaj se bo naredilo iz oblakov, ki sedaj nad Evropo visé, tega za gotovo nihče ne more vedeti. V kratkem se ima sniti evropski kongres; pa ravno iz takih kongresov se rade izcimijo vojske, kakoršno smo videli pri carigrajski konferenciji. Berlinska „Nationalzeitung“ ne pričakuje nič dobrega od kongresa, „kajti mnenja raznih vlasti so preveč različna: ene bodo prišle k kongresu z mislijo, da se ima Turčija ohraniti in vkrečiti, ene pa z mislijo, da se ima razrušiti. Kako je tu porazumljene mogoče?“ V Londonu in v Pešti grozijo z vojsko; Rusi pa od govora dolžni ne ostajajo, in zbirajo novo armado v Rumuniji in na meji Galicije. Ruska „Agence Russe“ pravi: Ko bi hotel kongres Rusiji vzeti to, kar si je z mečem priborila, potem je ruski narod pripravljen nositi žrtve nove vojske, prej ko bi se dal ugnati in ostrasiti. Besede carjeve „da še davno ni vse storjeno“, in zbiranje novih armad, to vse pač jasno kaže, da Rusija neče odjenjati. Po vsem je tedaj razvidno, da so strune močno napete, in iz Petrograda „Pol. Corr.“ piše, da se tam že v najviših krogih ne verujejo več v prijateljstvo Avstrije. Tisti pa, ki nad Avstrijo niso še obupali, dvomijo še vedno, da bi se ona dala zapeljati na tako spolzlo pot, ter

vedno še verujejo, kar želé, namreč, da so vse tri carevine dogovorjene zastran Turčije, da je tedaj Angležka osamljena, in da se svetovne vojske ni bati. Skoraj pa bomo videli, kdo ima prav.

Izvirni dopisi.

Iz Dobropolja, 4 februarija. (Občinska volitev.) Pred nekimi dnevi je bila v Podgorski občini volitev za novi občinski zastop. Pred dnevom volitve izbero se vsi posestniki, kateri imajo pravico voliti in voljeni biti iz Žage in Podgore v neki hiši, ter sklenejo, da iz teh dveh vasi mora občinsko starestinstvo kot tudi ves odbor izvoljen biti. Kakor so se zmenili, tako se je pri volitvi tudi godilo; boter jaz volim vas, vi pa mene, stric jaz vas, vi pa mene, ujec jaz vas, vi pa mene, ker je mislil vsaki biti župan. Ali njihove namere so njim spodletele in britko je vsakega v srce zabolelo, da še namestnik kakega odbornika ni postal, ker so napačno volili, če ravno so mislili da volijo prav. Res je vsakdo izmed njih imel glasov, pa k večjemu dva. Nasprotni pa je bilo v Zagorici, kjer so pametno volili, izvoljenih 7, v Malivasi pa 5 odbornikov, toliko da jih je zadosti v tej občini. Iz Žage in Podgore so si lase pulili, hodili so okoli kakor nemodre device z ugasnjenimi svetilnicami in iskali so krog in krog kakega pisača, da bi jim naredil pritožbo do deželne vlade, češ, da se volitev ni po postavi vršila; toda volitev se je prav vršila, samo oni voliti niso znali. — Toliko časa so iskali pisača za omenjeno pritožbo, da so našli nekega poštarja ter ga iz pokoja vzdignili, da jim je pritožbo naredil; misli se pa sploh, da deželna vlada tej pritožbi ne bo vstregla. Namesto da se pritožujejo, naj bi si to raje vzeli v izgled, da bi drugo pot prav volili.

Iz Selške doline, 7. februarija. (Votitve. Turki. Bralno društvo.) Iz mnogih krajev naše slovenske domovine, prihajajo dopisi, naj bo torej tudi meni dovoljeno nekoliko besedi v vaš cenjeni list sporočiti. Pretekli teden je tudi naše županstvo dobilo glasovnice za kupčijsko zbornico, za obertnike nekaj čez 20, dve pa za trgovski oddelek. Razun nekega gostilničarja na Češnjici so vsi volili domače kandidate. Ker je omenjeni gostilničar še dosti spoštovan mož, nas je to zelo osupnilo. V našem bližnjem trgu, dasiravno so večidel vsi vneti

eden duhov mu takoj odgovori: „Nič se ne bojte gospod Miha, vi ste se zavoljo vašega prejšnjega pijančevanja po smrti še le zdaj zavedli, ko ste že petdeset let v raju.“ — „Kaj 50 let v raju?“ pravi začuden Miha. In vendar se mi zdi, da sem še sinoči pri sosedu Boštjanu pil, kder je tudi naš neumni grof zraven bil.“

„Ah“, vzdihne drugi postrežni duh, „ta grof je tudi že 42 let mrtev in pokopan. Pa on po smrti ni tako srečen, kakor Vi, zatorej le bodite dobre volje in zapovedujte, kar želite; kajti vsak ne pride v raj!“ „No, če je tako, pa naj bo,“ reče Miha; „prinesite mi kupico dobre slivovice.“ V trenutku je na srebrnem krožniku v zlati kupici dobil najboljšo slivovice. Tudi zajutrek mu prinesejo in Miha je in pije, kar srce poželi. „Zdaj je pač škoda“, pravi, „da moje Neže ni tukaj. Toda, dostavi smeje, Bog je pravičen. Jaz sem imel pri njej do smrti pekel, ona pa ga ima zdaj po smrti.“ Če Miha ni nič zapovedoval, umaknili so se duhovi takoj za zagrinjala, kder so smeha pokali poslušaje njegovo mrmranje: kako da je zdaj na njegovem posestvu, kako pri so-

sedu itd. Postrežniki so bili sicer vsi enako oblečeni ali eden je bil Mihatu posebno všeč, ker je bil po obrazu čisto podoben grajski hišnji Marinki, za katero je še na zemlji marsikterokrat skrivaj pogledoval. Ko ga Miha nagovori, pove mu duh, da je res tista Marinka, ki je njega že na zemlji rada videla, zato so njo zdaj po smrti njemu za postrežbo odločili. „Ker zdaj po smrti nisem več z Nežo oženjen“, pravi Miha, „ali bi se ne mogla midva vzeti?“ Ona mu ne odreče, če je njegova volja, in kmalu je Miha opazil, kako se vsi postrežni duhovi te gostije veselijo. Zaroko so že tisti večer napravili. Miha se pri tej priliki ni mogel zdržati, da ne bi bil pil, dokler ni pod mizo pal in ondi zaspal. Grof pa je razun tega dal v njegovo kupico še omamljivega prahu natrositi, da se gotovo do jutra ne bo vzbudil. Potem ga hitro preoblečejo v njegovo raztrgano obleko in ga odnesejo na gnoj pred Boštjanovo krčmo, kder je na podvečer bil zaspal. Ko se ondi prebudi, kliče postrežne duhove, pa nihče se ne oglasi nego svinje v bližnjem hlevu. „Pa nisem več v raju?“ Res ne; oh kako visoko so zdaj zvezde, ki so se

še sinoči nad mojo posteljo lesketale, da bi jih bil kar z roko prijel. Kde sem neki zdaj in kaj mi je početi?“ Tako je premišljeval, kar zagleda poznano bajto. „To je Boštjanova krčma! se ve da, saj še ima zdaj staro solnčno uro na steni.“ Ko na okno potrka, pokuka skoz okno stari Boštjan, Miha pa plaho zbeži, češ, to ni po pravem, ker Boštjan je bil že tako star pred 50 leti, ko je on umrl. Po znanem potu tava proti domu, pa ravno nalleti na patrolo, ki ga vpraša: kdo in od kod? „Ujmine!“ zakriči nad srenjskim beričem Kristofom. „ali še ti tudi živiš?“ „No, zakaj bi ne živel in ponočne potepuhe lovil?“ zarohni vprašan berič ter svoj bakreni nos malo povzdigne rekoč: „Od tebe pač ni lepo, Miha, da se po noči toč klatiš, dasi imaš doma ženo, otroke in delo.“ Miha se nasmeje in reče: „Moj Bog, kde je moja žena! ali ne veš, kdaj da je že umrla? Tedaj gotovo tudi ne veš, da sem jaz po smrti v raj prišel, kder je tako lepo in tako dobro, da ni dopovedati. Le škoda, da so me iz raja vrgli, ravno ko sem imel zaroko z gospodično Marinko, ki zdaj gotovo po meni hudo žaluje.“ „Gospodično Marinko

Slovenci, je vendar tudi nekaj takih, ki Ruse napačno sodijo, in ki vzrok, da kupčija z železom ne gre prav dobro, iščejo v tem, da se bodo slovanske dežele od Turčije odtrgale. Po njihovih mislih bi bilo boljši, da bi Turek še kristjane v oblasti imel, tega pa ne pomislijo, da jim druge reči še mnogo več škodujejo, in da bi bilo za kupčijo z železom še veliko slabše, če bi Anglež še večji oblast dobil v teh deželah. Za našo kupčijo bi bilo tedaj gotovo boljši, če bi Avstrija saj nekaj dežel na jugu dobila. Sploh se pa vedno govori in vprašuje tudi med prostim ljudstvom, ali je zopet Rus kaj našeskal Turka, in silno se ljudje čudijo, ko zvedo, da se tudi v naši deželi dobe ljudje, ki z največjim sovražnikom krščanstva in nekdanjim strahom naše dežele, s Turčinom drže. Ravno s tem, da so nemčurji s Turkom potegnili, so pri najbolj priprostem kmetu prišli ob vso veljavo.

Naše politično društvo je svoja pravila nekoliko preuredilo, da bo le bralno društvo, in ravno ta teden so prišle pravila od vlade potrjena nazaj. V nedeljo, 10. svečana bo občni zbor in želeti bi bilo, da bi se ga obilno vdeležili, in bi društvo imelo več udov kakor dozdej. Tudi našim gospodom duhovnom se imamo zahvaliti za njihov trud in potrpljenje z našim društvom. Odkritosrčno rečem, da poglobitni steber Slovenstva je naša slovanska duhovščina. Kdo bi kmeta v vsih rečeh bolj podučil kakor ravno duhovni gospodje; zato noben slovenski časnik ni več na pravem stališču, če začne čez duhovstvo pisariti.

Domače novice.

V Ljubljani 9. februarja.

(Pritožba). Zoper konfiskacijo našega lista št. 13 vložili smo pritožbo pri deželni sodnji.

(Višji deželni sodnik vitez Gariboldi) se je 7. t. m. v stolnici poročil z vdovo Mavserjevo, rojeno Tonellovo iz Trsta.

(Vstavoverni veliki posestniki) so včeraj za državnega poslanca izvolili grofa Gustava Thurna. Konservativni in narodni volilci se volitve niso vdeležili. Oddanih je bilo samo 37 glasov!!

(Občni zbor Matice slovenske) bo v sredo 13. februarja ob 4. uri popoldne v čitalnični dvorani. Vnanje ude opozorujemo, da naj o pravem času pošljejo svoje volilne listke in da naj se kolikor mogoče drže nasvetovanih kan-

sem še sinoči videl v uradni pri gospodu Joštu, in če ti Miha nisi lopov, ki si Nežo umoril, moraš biti bedak, ali kar je še hužše, magarec, ki se drzne v moji osebi gosposko za norca imeti." Patrola Mihata pelja v grajščino, kder se je moral zjutraj zaradi svojega govorenja pred sodnikom zagovarjati. Zdaj je bil trezen. Pripovedoval je na drobno in po redu svojo zgodbo, kako je v krčmi zaspal in se v raju prebudil in kako je spet v raju pri zarokah zaspal in se na gnoju zbudil. Pripovedoval je vse tako resno, da je sodnik, ki o grofovi burki ni nič vedel, z glavo majal in ni znal, kaj to pomeni. Mislil si je, da je Miha vsled svojega pijančevanja gotovo ob pamet prišel. Ker si ni znal pomagati, pošlje po Nežo in s pomočjo njene zgovornosti so mu dokazali, da je imel le tako lepe sanje v pijanosti. Čisto pa ga vendar niso mogli prepovedati, ker jim je zmiraj kazal na obrito brado, češ, tega mu vendar ne morejo vtajiti, da je obrit prišel iz raja. Ta tako srečno izpeljana burka je grofa jako veselila.

(Konec sledi.)

didatov, da se glasovi po nepotrebnem ne bodo cepili.

(Služba hišnikarja in šolskega služabnika) v gimnazijskem poslopi z 298 gl. 75 kr. letne plače in stanovanjem je razpisana. Prosilci, ki morajo znati nemški in slovenski jezik, naj prošnje svoje izročé do 25 marca t. l. deželnemu šolskemu svetu.

(Nabiranje milodarov) na pomoč ranjenecem v rusko-turški vojski je c. k. deželno predsedstvo dovolilo gg. mestnim odbornikom Potočniku, Horaku in Petričiču s pristavkom, da morajo nabrane doneske razglašati v Laib. Zeitg. in deželni vladi vsak čas dovoliti pogled v to, kako da se darovi obračajo.

(Iz seje deželne odbora 4. februarja.) Na znanje se je vzel dopis c. k. finančne direkcije, da je ces. kralj. finančno ministerstvo izjemno dovolilo, da se sme nogradom leta 1876. po slani poškodovanim zemljiškega (gruntnega) davka na Kranjskem odpisati 26.060 gl. 68 1/2 kr., in sicer nogradom davkovskega okraja Krškega 3732 gl. 31 1/2 kr., — Kostanjeviškega 2687 gl. 66 1/2 kr., — Mokronoškega 3084 gl. 43 kr., — Rateškega 1983 gl. 39 1/2 kr., — Žuženberškega 652 gl. 26 1/2 kr., — Novomeškega 9188 gl. 16 kr., — Trebanskega 601 gl. 45 kr., — Metliškega 2071 gl. 26 1/2 kr., — in Črnomeljskega 2059 gl. 74 kr. — Predlogom dotičnih krajnih in okrajnih šolskih svetov, da se Amaliji Klančarjevi podeli definitivna učiteljska služba na dekliški Novomeški ljudski šoli, — Janezu Rihtaršiču, zdaj učitelju na Črnučah, pa služba v Dobrničah in Nikolaju Stanoniku, zdaj učitelju v Starem trgu, služba v Šmartnu pri Kranji, je deželni odbor pritrnil. Tudi je privolil, da se vdovi nekega ljudskega učitelja dá 30 forintov podpore iz normalno-šolskega zaklada. — Na dotični dopis deželne vlade se je sklenilo v tem smislu odgovoriti, da bi se od plač učiteljev ljudskih šol ne zahtevalo plačevanje priklad za deželni in zemljišno odvezni zaklad. Dvema občinama se je dovolilo poberanje občinskih priklad, eni občini pa poberanje občinskih taks.

(Porotne sodniške obravnave v Ljubljani) se začne 11. dne svečana pri c. k. deželni sodnji v Ljubljani. Za porotnike v to prvo letošnje sodišče so izzrebani sledeči gospodje: Franjo Bernot, krojaški mojster v Ljubljani, Janez Borštnik, pesestnik v Doljih, Matej Brenc, tesarski mojster v Ljubljani, Josip Brus, trgovec v Logatcu, Franjo Burgar, posestnik v Postojni, Pavel Cencelj, posestnik Podmilji, Avgust Deisinger, pivár v Škofji Loki, Aleks. Dreo, kupčijske zbornice predsednik v Ljubljani, Franjo Golč čevlarski mojster v Ljubljani, Matija Hafner, posestnik v Dorfarih, Anton Jerančič, tesarski mojster v Ljubljani, Anton Kandusso, trgovec v Logatcu, Edvard Kotek, urar v Ljubljani, Makso Krenner, kupčijski voditelj Kranjskega stavbenega društva v Ljubljani, Josip Krenner, posestnik v Kranji, grof Karol Lanthieri, grajščak v Vipavi, Peter Lenasi, trgovec na Vrhniki, Ivan Levec, posestnik v Mengšu, Janez Mali, trgovec v Trziču, Janez Matjan, mizar v Ljubljani, Ferd. Maček, trgovec v Ljubljani, Rudolf Milic, tiskar v Ljubljani, Franjo Orešek, trgovec v Ljubljani, vitez Lambert Panc, fužinski vodja na Savi, Martin Petričič, posestnik v Čevcah, Franjo Prökl, krznar v Ljubljani, Josip Rebič, posestnik na Brdu, Anton Stare, grajščak v Mengšu, Ernest Söckl, trgovec v Ljubljani, Franjo Štrukelj, mesar v Ljubljani, Henrik Schwingshakl, kotlarski mojster v Ljubljani, Iv. Vilhar, posestnik v Ljubljani, Edvard Winter, sladšicar v Ljubljani, Lorenc Zdešar, trgovec v Ljubljani.

Namestniki imenovanih porotnikov pa so gospodje: Janez Berzin, pek, Janez Frisch, hišnik, Karol Hinterlechner, čevlarski mojster, Janez Jakopič, hišnik, Jurij Jenko, hišnik, Jakob Novak, hišnik, Jernej Podgoršek, hišnik, Janez Podkrajšek, hišnik in Franjo Sark, krojaški mojster — vsi iz Ljubljane.

(Slovensko gledališče). V torek 12. februarja se bode predstavljala igra v 3 dejanjih „Alfons“ ali „Velikodušni morski kapitan.“

(Slovensko gledališče). V torek se je predstavljala v našem gledališču Görnerjeva (poslovenil Kocelj) vesela igra „srečni oče.“ Igra je mikavna in polna smešnih prizorov, vendar ima tudi svoje velike tehnične napake. Manjka jej tista enota dejanja, ki je vsakej igri, najbolj pa veseli igri potrebna in zapovedana. Padeč Maksov pred Adelo in pozneje Rožnikarjevo groženje z dvobojem sta dva prizora, ki motita enoto dejanja, ker prideta iznenada, in nemata niti nasledkov, niti vpliva na celo dejanje, toraj sta čisto nepotrebna. Ravno tako nepotreben je tisti Klarin zarocenec, ki se prikaže kakor „deus ex machina“, in zopet zgine. Sploh igre sklep ni logičen: Vsak gledalec pričakuje, da postane naposled Klara žena Maksova, in da se tako zamotana štrina v občno zadovoljnost razveže; pisatelj pa štrine ni razmotal, ampak raztrgal, kar naredi pri gledalcu nepovoljen vtis. Toliko zastran igre. — Igralo se je pa prav dobro, reči bi se smelo, izvrstno. Vse vloge so bile v pravih rokah. Le na to opomnimo igralce, naj na šepetalca bolj pazijo, da mu ne bo treba tako kričati, da ga je po vsem gledališču slišati. — Hiša je bila malo slabo obiskana. Kriv je menda predpust, ki s svojo norostjo ljudi od blažejega razveseljevanja v gledališču odteguje.

Razne reči.

— Duhovske premembe v ljubljanski škofiji. Fajmoštri so postali č. g. g.: Jakob Tomelj v Ambrusu, Franc Brulec v Dolini, Anton Masterl v Leskovcu dekanije loške in Janez Šafer na Selih pri Kamniku, kjer je bil že dozidaj administrator. Prestavljen je č. g. Viljem Gašperin iz Mozolja za kaplana v Hinje. Razpisani ste fari Loka 31. januarja in Gojzd 21. januarja.

— Kanonično obiskovanje in birmovanje se bode vršilo v Trebanjski, Novomeški in Ribniški dekaniji od 1. nedelje po veliki noči do binkošti, v Radoljski dekaniji meseca julija, v Vrhniki pa v jeseni. Dnevi se bodo pozneji določili.

— Prememba pri učiteljstvu na Kranjskem: g. Nikolaj Stanonik pride iz Starega trga pri Poljanah za učitelja v Šmartnu pri Kranji, g. Janez Rihtaršič pa s Črnuč v Dobrnič. Ga. Amalija Klančar postala je definitivna učiteljica na dekliški šoli novomeški. Razpisani ste učiteljski službi na Duplji pri Zagorji do 16. t. m. in v Ihanu do 15. t. m.

— Bizaviška čitalnica napravi 17. t. m. veselico, h kateri vjudno vabi odbor. Za neude znaša vstopnina 20 kr.

— Slavjansko pevsko društvo na Dunaji. Kakor „Vaterland“ i drugi nemški dunajski listi poročajo, izvoljeni so v odbor slavjanskega pevskega društva sledeči gospodje: za predsednika dr. P. Lenoč, za pevovodjo: A. A. Buchta, i gospodje: dr. Drozda, P. Ciepanovsky, Hurka, Ptačovsky, Radoslav Pukl (Slovenec) Rzibek, Bouhal, i Korbelaar. Društvo ima gotovine 1452 goldinarjev. Društvo šteje 15 ustanovnikov, 118 podpornikov, 122 pevcev i 7 častnih udov. Javno je društvo nastopilo

